

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **M. K.**

zastoupený O. K., obecným zmocněncem

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vrácení žádosti žalobce o dočasnou ochranu zaevidované pod č. j. OAM-0006839/DO-2025 jako nepřijatelné dne 28. 1. 2025

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobci vrátil dne 28. 1. 2025 jeho žádost o udělení dočasné ochrany zaevidovanou pod č. j. OAM-0006839/DO-2025 z důvodu nepřijatelnosti žádosti, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se přikazuje přijmout žádost žalobce o dočasnou ochranu v České republice zaevidovanou pod č.j. OAM-0006839/DO-2025 a vést o ní řízení.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal toho, aby soud určil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že mu dne 28. 1. 2025 vrátil žádost o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou, byl nezákonný. Zároveň požadoval, aby soud žalovanému přikázal přijmout jeho žádost o dočasnou ochranu a vést o ní řízení.
2. V žalobě uvedl, že dne 12. 8. 2024 vstoupil na území Evropské unie (dále jen "EU"), a to přes Rumunsko, kde mu byla udělena dne 12. 8. 2024 dočasná ochrana bez tlumočníka. O tuto dočasnou ochranu nežádal. Dne 28. 1. 2025 podal žádost o poskytnutí dočasné ochrany žalovanému, který žádost vyhodnotil jako nepřijatelnou z důvodu podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "Lex Ukrajina").
3. Žalobce podal dne 27. 1. 2025 na velvyslanectví Rumunska prohlášení o vzdání se oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany a požádal o zánik dočasné ochrany v Rumunsku. Tato dočasná ochrana tedy zanikla ke dni 27. 1. 2025. Žalobce nemá žádné vízum, dočasnou ochranu ani dlouhodobé vízum v jiném členském státě EU a nemůže se vrátit na území Ukrajiny kvůli probíhajícímu ozbrojenému konfliktu. Nuceným návratem na Ukrajinu by byl podroben nelidskému ponižování nebo trestu v rozporu s čl. 2 a 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný vůbec neposoudil nepřiměřený zásah v podobě neudělení dočasné ochrany do rodinného a soukromého života žalobce.
4. Žalobce má za to, že splňuje podmínky pro udělení dočasné ochrany dle § 3 Legis Ukrajina a dále bodu 15 preambule, čl. 1 a 2 prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „prováděcí rozhodnutí“) a dle čl. 26, 28 a 29 směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001, o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“).
5. Jakmile členský stát vydá povolení k pobytu v souladu s čl. 8 směrnice o dočasné ochraně, má osoba požívající dočasné ochrany právo cestovat do jiných členských států, než je členský stát, který vydal povolení k pobytu na dobu 90 dnů během období 180 dnů. Pokud se taková osoba následně přesune do jiného členského státu, kde obdrží jiné povolení k pobytu v rámci dočasné ochrany, musí skončit platnost prvního vydaného povolení k pobytu a práva z něj vyplývající musí zaniknout v souladu s čl. 15 odst. 6 a čl. 26 odst. 4 směrnice o dočasné ochraně. Žalobce k tomu poznamenal, že členské státy se dohodly, že nebudou uplatňovat čl. 11 směrnice o dočasné ochraně. Odkázal na četnou judikaturu správních soudů ve věcech přijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu a na právní závěr veřejného ochránce práv.
6. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že postupoval zcela v souladu se zákonem, neboť žalobce figuruje v platformě pro výměnu informací o držitelích dočasné ochrany mezi členskými státy *Temporary Protection Platform* (TPD) jako držitel dočasné ochrany v Rumunsku.
7. Poukázal na to, že z preambule směrnice o dočasné ochraně jednoznačně plyne, že cílem evropského zákonodárce nebylo zakotvit univerzální právo na získávání pobytového oprávnění z titulu dočasné ochrany v různých členských státech. Právě snaha o získání pobytového oprávnění k jiném členském státě z titulu dočasné ochrany představuje onen

druhotný pohyb, kterému naopak evropský zákonodárce přijetím směrnice chtěl zabránit. V bodě 20 a 21 preambule směrnice o dočasné ochraně hovoří o mechanismu solidarity mezi členskými státy s finančním kooperačním prvkem. I z tohoto bodu preambule dle žalovaného vyplývá, že cílem směrnice není, aby cizinci požívali nebo žádali o dočasnou ochranu ve více členských státech a tím zbytečně, případně účelově, vyčerpávali kapacity a zdroje členských států. Ani z normativního textu směrnice o dočasné ochraně nelze dovodit, že by vysídlené osoby byly oprávněny získávat oprávnění z titulu dočasné ochrany v různých členských státech za situace, kdy jim již povolení k pobytu z tohoto titulu bylo vydáno jiným členským státem. Takovou možnost připouští specificky pouze dvě ustanovení směrnice o dočasné ochraně, a to čl. 15 a 26. Z těchto ustanovení směrnice o dočasné ochraně plyne, že právo držitele dočasné ochrany v jiném členském státě, resp. držitele povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany na získání stejného povolení v jiném členském státě se omezuje pouze na případy uvedené v čl. 15 a čl. 26 směrnice o dočasné ochraně. V obou těchto případech se předpokládá předchozí dohoda členských států na přemístění držitele dočasné ochrany a jeho souhlas. Žádná taková dohoda mezi orgány České republiky a Rumunska v případě žalobce neexistuje. Z preambule prováděcího rozhodnutí vyplývá, že Rada (EU) se rozhodla neaktivovat přerozdělování osob požívajících dočasnou ochranu v závislosti na volných kapacitách členských států podle čl. 25 - 26 směrnice o dočasné ochraně. Učinila tak s tím, že občané Ukrajiny jako držitelé biometrických cestovních dokladů nepodléhají vízové povinnosti, a mají tudíž možnost se pohybovat volně v rámci území členských států EU až po 90 dnů, a proto mají dost času si vybrat členský stát, kde chtějí požívat práv spojených s dočasnou ochranou a připojit se tak ke své rodině či přátelům. Tím zřejmě mělo být zajištěno rovnoměrné rozdělení břemene mezi členské státy, které odpovídají jejich kapacitám nahlášeným Komisi EU ve smyslu čl. 25 směrnice o dočasné ochraně.

8. Rovněž neaplikování čl. 11 směrnice o dočasné ochraně nemůže založit držiteli dočasné ochrany právo na získání dočasné ochrany v jiném členském státě, protože ze samotné směrnice o dočasné ochraně nevyplývá právo držitele dočasné ochrany na získání dočasné ochrany v jiném členském státě.
9. Podle žalovaného je také třeba vzít v úvahu specifika institutu dočasné ochrany, který primárně směřuje k tomu, aby členské státy byly schopny zajistit přijetí velkého počtu vysídlených osob, zajistit jim odpovídající práva a zároveň zamezit tomu, aby azylový systém členských států zkolaboval. Prioritou je tedy zajištění dočasné ochrany osobám, které jí dosud v žádném členském státě nedisponují a sloučení úzkého jádra členů rodiny pobývajících v různých členských státech.
10. Nelze rovněž souhlasit s argumentem, který se objevuje v judikatuře krajských soudů, že ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina rozšiřuje důvody, pro které lze dočasnou ochranu odepřít a které jsou uvedeny v čl. 28 směrnice o dočasné ochraně. Tento článek dopadá na jinou skupinu osob, než ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina, které dopadá na ty osoby, které již držiteli dočasné ochrany v jiném členském státě jsou, tedy z dočasné ochrany vyloučeny nejsou a ani nebyly. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina pouze stanoví, že žalovaný nebude znovu posuzovat žádost o udělení dočasné ochrany cizince, který už dočasnou ochranu v jiném členském státě získal.
11. Žalovaný uzavřel, že česká právní úprava neodporuje unijní právní úpravě a pro vyhodnocení žádosti žalobce jako nepřijatelné byl zákonný důvod.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

12. V replice doručené soudu dne 12. 3. 2025 žalobce s odkazem na čl. 2 odst. 1 písm. a) prováděcího rozhodnutí, čl. 26 odst. 4 směrnice o dočasné ochraně a § 3 odst. 1, odst. 2 písm. a) a b) Legis Ukrajina zdůraznil nezákonnost vyznačení nepřijatelnosti jeho žádosti o udělení dočasné ochrany. Poukázal rovněž na novou judikaturu Soudního dvora Evropské unie ze dne 27. 2. 2025, *Krasiliva*, C-753/2023 (dále jen “rozsudek Krasiliva”).
13. Dne 26. 3. 2025 zaslal žalovaný soudu další vyjádření, ve kterém reflektoval závěry rozsudku Krasiliva, v němž jmenovaný soud odpověděl na předběžné otázky Nejvyššího správního soudu stran výkladu právních předpisů souvisejících s projednávanou věcí. Podle žalovaného tento rozsudek na případ žalobkyně aplikovat nelze, protože v jejím případě došlo k udělení dočasné ochrany v jiném členském státě, a proto na ni dopadá § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina, zatímco Soudní dvůr EU se zabýval skutkově odlišnou situací, kdy žadatelka o dočasnou ochranu v České republice měla současně požádáno o týž pobytový titul ve Spolkové republice Německo, kde doposud nebylo o žádosti rozhodnuto [řešil tedy jen důvod nepřijatelnosti dle § 5 odst. 1 písm. c) Legis Ukrajina]. Žalovaný se i nadále domnívá, že není možný druhotný pohyb osob, jimž byla dočasná ochrana přiznána, mezi jednotlivými členskými státy EU.
14. V dalším podání doručeném soudu dne 8. 4. 2025 žalobce zopakoval, že splňuje podmínky pro udělení dočasné ochrany, resp. že jeho žádost o dočasnou ochranu neměla být vyhodnocena jako nepřijatelná. Vyzdvihl závěr, který Nejvyšší správní soud vyslovil v usnesení ze dne 30. 11. 2023 č.j. 8 Azs 93/2023-37 a podle kterého právo na sekundární udělení povolení k pobytu v jiném členském státě vyplývá z práva na volný pohyb, který se členské státy rozhodly osobám vysídleným z Ukrajiny solidárně poskytnout.
15. Žalovaný následně zaslal soudu další vyjádření navazující na rozsudek Krasiliva a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2025 č. j. 5 Azs 273/2023-27, ze dne 3. 4. 2025 č. j. 1 Azs 174/2024-42 a ze dne 3. 4. 2025 č. j. 1 Azs 336/2024-42). Navrhl, aby soud položil Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku ohledně souladu § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina s evropským právem a dále vyjádřil nesouhlas se závěry Nejvyššího správního soudu ohledně možnosti sekundárního pohybu osob.
16. V podání označeném jako “doplnění k replice” žalobce zrekapituloval nejnovější judikaturu ve věcech přijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu.
17. Soud o žalobě uvažil následovně.
18. Žaloba je přípustná. Soudní dvůr EU v rozsudku Krasiliva dovodil, že čl. 47 Listiny základních práv EU vyžaduje, aby osoba žádající o dočasnou ochranu ve smyslu směrnice o dočasné ochraně měla přístup k účinné soudní ochraně. Ustanovení § 5 odst. 2 Legis Ukrajina je tedy rozporný s čl. 47 Listiny základních práv EU, a soud proto neaplikoval soudní výluky dle uvedeného ustanovení. Pro úplnost lze dodat, že Nejvyšší správní soud v tomto směru v reakci na rozsudek Krasiliva překonal svou dřívější opačnou judikaturu a též dovodil, že soudní výluky nelze aplikovat (viz jeho rozsudek ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42).
19. Žaloba je důvodná.
20. Úvodem je třeba konstatovat, že Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 3. 4. 2025 č. j. 1 Azs 174/2024-42 a č. j. 1 Azs 336/2024-42 podrobně posoudil (ne)soulad § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina s unijním právem a své závěry strukturovaně a přesvědčivě odůvodnil. Městský soud v Praze již tyto závěry následoval například v rozsudcích ze dne

23. 4. 2025 č. j. 10 A 6/2025-61, ze dne 29. 4. 2025 č. j. 3 A 79/2024-46 nebo ze dne 30. 4. 2025 č. j. 17 A 10/2024-50. Soud v nynější věci nevidí důvod se od dříve vyslovených závěrů svých i Nejvyššího správního soudu odchýlovat, a proto na ně bude dílem odkazovat a dílem je pro přehlednost stručně zopakuje.

21. Ochranu podle ustanovení § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byť jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle ustanovení § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS).
22. První, druhá, čtvrtá a pátá podmínka jsou splněny. Vrácení žádosti o dočasnou ochranu pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do práv žalobkyně. Svou povahou tento úkon žalovaného, který je nepochybně zaměřen přímo proti žalobci, není rozhodnutím a jeho zákonnost je přezkoumatelná v řízení o zásahové žalobě (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017 č. j. 10 Azs 153/2016-52).
23. Zbývá posoudit podmínku třetí, tj. zákonnost postupu žalovaného.
24. Žalobcem tvrzený zásah spočívá v tom, že mu žalovaný vrátil jeho žádost o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou z důvodu, že již získal dočasnou ochranu v jiném členském státě. Žalovaný je přesvědčen, že žalobci je zapovězeno získání dočasné ochrany (resp. přesněji oprávnění k pobytu plynoucího z dočasné ochrany – k tomu srov. body 30-34 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2025 č. j. 1 Azs 174/2024-42) proto, že jeho dočasná ochrana v Rumunsku stále trvá. Žádost je tedy podle něj nepřijatelná z důvodu podle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina.
25. Případy, kdy ukrajinští státní příslušníci v minulosti získali dočasnou ochranu v jiném členském státě, následně se jí vzdali a požádali o ni v tuzemsku, načež jim žádost žalovaný vrátil jako nepřijatelnou dle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina, již Nejvyšší správní soud opakovaně řešil a nezákonnost takového postupu žalovaného opakovaně vyslovil a vysvětlil (viz jeho rozsudky ze dne 3. 4. 2025 č. j. 1 Azs 174/2024-42 a č. j. 1 Azs 336/2024-42). Nejvyšší správní soud obecně přisvědčil žalovanému, že institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina osobu z dočasné ochrany nevylučuje. Dal mu za pravdu i v závěru, že čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany je možné pouze v jednom členském státě (s odkazem na bod 16 prováděcího rozhodnutí). Samotná směrnice o dočasné ochraně nezakládá držitelům dočasné ochrany bez dalšího právo volby hostitelského členského státu; předně je na členských státech, aby mezi sebou ujednaly, který z nich dané osoby přijme a poskytne jim práva plynoucí z dočasné ochrany na svém území. Z toho plyne, že samotná směrnice nepředvídá ani právo držitele dočasné ochrany „primární volby“ členského státu, což logicky znamená, že nepředvídá ani právo „sekundární volby“.
26. Členské státy ale prováděcí rozhodnutí doplnily o dohodu o vyloučení aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně, který upravuje mechanismus vnitrouničního nuceného navrácení nelegálně pobývajících držitelů dočasné ochrany do hostitelského členského státu. Režim předvídaný směrnicí o dočasné ochraně (mechanismus určení, jak budou osoby požívající dočasnou ochranu mezi jednotlivé členské země rozděleny) tudíž u ukrajinských státních příslušníků není možno použít.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

27. Nejvyšší správní soud dovodil, že držitelům dočasné ochrany z Ukrajiny prováděcí rozhodnutí přiznává právo primární volby členského státu, v němž jim má být poskytnut komplex práv s touto ochranou spojených, a tento režim nutně zahrnuje i volbu sekundární. Tyto úvahy podrobně vysvětlil v bodech 53-70 rozsudku ze dne 3. 4. 2025 č. j. 1 Azs 174/2024-42. Na ně Městský soud v Praze již navázal například v rozsudku ze dne 23. 4. 2025 č. j. 10 A 6/2025-61 (srov. zejména body 73-92).
28. Soud se s těmito důvody ztotožňuje a jelikož jsou plně přenositelné i na nyní projednávanou věc, v podrobnostech na ně odkazuje. Z unijního práva plyne právo státních příslušníků Ukrajiny, kteří jsou držiteli dočasné ochrany na základě prováděcího rozhodnutí, na přemístění se do jiného členského státu, kde mohou svůj pobyt legalizovat institutem dočasné ochrany. Generální výluka aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně znamená nutnost otevřít druhotný pohyb napříč členskými státy nejen fakticky, ale rovněž legálně. Opačný výklad by smysl výlučky popíral. Názor žalovaného, že osoby vysídlené nemají právo druhotné volby hostitelského státu a přesunu mezi členskými státy, je mylný.
29. Městský soud v Praze se v minulosti vyjádřil též k dalším podpůrným argumentům, které žalovaný vznesl v obdobných řízeních, a to například v rozsudcích ze dne 29. 4. 2025 č. j. 3 A 79/2024-46 nebo ze dne 30. 4. 2025 č. j. 17 A 10/2024-50. Také s těmito závěry se soud ztotožňuje a ve stručnosti je nyní zopakuje.
30. Žalovaný výlučku čl. 11 směrnice o dočasné ochraně činí spornou s poukazem na jednostranná prohlášení ČR a Německa [příloha Návrhu prováděcího rozhodnutí Rady o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382 – Prohlášení Německa a České republiky, dokument Rady č. 11031/24]. Právní irelevancí těchto jednostranných prohlášení se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudcích č. j. 1 Azs 174/2024-42 (bod 59) a č. j. 1 Azs 336/2024-42 (bod 59). Žalovaný neuvádí žádnou novou skutečnost, která by závěry Nejvyššího správního soudu zpochybnila.
31. Nelze přisvědčit argumentaci žalovaného, že závěr o nemožnosti aplikace důvodu nepřijatelnosti žádosti dle § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina nedůvodně zakládá privilegované postavení žadatelů o dočasnou ochranu. Systém nakládání s vysídlenými osobami dle prováděcího rozhodnutí stanovil *ad hoc* speciální kritéria týkající se tohoto jednoho případu hromadného vysídlení osob. Nejedná se proto o obecné zakotvení příznivějšího právního standardu, než je tomu v případě jiných cizinců či občanů EU, jejichž pohyb mezi státy EU podléhá určitým pravidlům. Žalovaný též nepřiléhavě poukazuje na právní úpravu přemísťování osob žádajících o azyl dle tzv. Dublinského nařízení. Na rozdíl od osob žádajících o azyl jsou držitelé dočasné ochrany v odlišném postavení, jelikož se u nich nepočítá s pobytem přesahujícím existenci důvodu pro udělení dočasné ochrany. Není u nich proto dán případný důvod pro přísnější regulaci druhotného pohybu, jelikož jejich pobyt (ať v prvním či druhém členském státě) bude na základě tohoto pobytového titulu vždy pouze dočasný.
32. Žalovaný se mylí též v tom, že možnost druhotného pohybu osob s dočasnou ochranou dovozená Nejvyšším správním soudem odporuje smyslu a účelu směrnice o dočasné ochraně. Směrnice o dočasné ochraně nevylučuje možnost podat žádost o dočasnou ochranu poté, co již byla dočasná ochrana žadateli poskytnuta v jiném členském státě, pouze z ní vyplývá, že žadatel nemůže požívat dočasné ochrany ve vícero státech *současně*. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina se týká pouze osob pod *souběžnou* dočasnou ochranou jiného členského státu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

33. Důvod, pro který žalovaný vrátil žalobci jeho žádost o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou, jenž tkví v tom, že žalobce získal dočasnou ochranu v jiném členském státě, nelze pro rozpor s čl. 8 směrnice o dočasné ochraně aplikovat. Žalovaný se tudíž dopustil nezákonného zásahu a stále se jej dopouští tím, že žádost žalobce věcně neposoudil. Žaloba je tedy důvodná. Soud proto prvním výrokem rozsudku určil, že tvrzený zásah je nezákonný a druhým výrokem rozsudku přikázal žalovanému, aby přijmul žádost žalobce o dočasnou ochranu a vedl o této žádosti řádné řízení.
34. Úkolem žalovaného nyní bude v souladu s výše uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu primárně přijmout žádost k věcnému posouzení. V rámci jejího posouzení musí znovu ověřit, zda žalobce disponuje dočasnou či jinou mezinárodní ochranou v jiném členském státě EU (zde v Rumunsku). Pokud tomu tak nebude, musí žalovaný jeho žádosti o dočasnou ochranu vyhovět. Jestliže naopak bude žalobce disponovat dočasnou či mezinárodní ochranou v jiném členském státě EU, která nebude způsobilá zaniknout postupem analogickým k § 5 odst. 8 písm. b) Legis Ukrajina, pak žalobce náležitě poučí o jeho právu nechat si dočasnou či mezinárodní ochranu v dané hostitelské zemi zneplatnit a o případných důsledcích pro přiznání dočasné ochrany v ČR, pokud by tak neučinil. Přitom žalovaný zohlední písemnost, jejímž obsahem je prohlášení žalobce, že se vzdává dočasné ochrany, která mu byla udělena v Rumunsku, tj. písemnost, kterou žalobce považuje za doklad o tom, že mu dočasná ochrana v Rumunsku již zanikla.
35. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku je pro žalovaného závazný. Závaznost výroku rozsudku plyne přímo ze zákona (§ 54 odst. 6 s. ř. s.). Platí přitom, že rozsudek je individuální právní akt, jímž soud vrchnostenským způsobem vyslovuje svůj právní názor; tato forma rozhodnutí je tudíž závazná jako celek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2008 č. j. 2 Afs 67/2008-112). Nejvyšší správní soud též vysvětlil, že výrok rozsudku ve věci žaloby proti nezákonnému zásahu „je třeba vykládat v návaznosti na odůvodnění rozsudku“ (rozsudek ze dne 1. 12. 2022 č. j. 6 As 237/2021-56). V bodě 33 právě citovaného rozsudku je vysvětleno, že zavázal-li správní soud žalovaného k určitému postupu za určitých podmínek, je žalovaný povinen se tohoto postupu držet. Opačný závěr by popíral smysl a význam zásahové žaloby.
36. Soud nepředložil Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku ohledně slučitelnosti § 5 odst. 1 písm. d) Legis Ukrajina s evropským právem, jak navrhoval žalovaný, a to primárně proto, že uvedená otázka byla již náležitě vyložena Nejvyšším správním soudem v kontextu existující judikatury Soudního dvora EU. Nejvyšší správní soud v bodech 43 – 46 rozsudku ze dne 3. 4. 2025 č. j. 1 Azs 174/2024-42 vysvětlil tři hlavní důvody, proč nepoložil takovou předběžnou otázku on. Neučinil tak proto, že i) z rozsudku Krasiliva a jemu předcházejícího postupu plyne, že Soudní dvůr EU nepovažoval otázky za nové či problematické, ii) Soudní dvůr EU poskytuje toliko rámcová vodítka a je na soudech členských států „finálně“ posoudit slučitelnost vnitrostátního práva s unijními předpisy, iii) poskytnutí včasné ochrany osobám přesídleným z Ukrajiny převažuje nad „abstraktními imperativy jednotného výkladu ve všech detailech“. Tyto důvody si soud osvojil i v nyní projednávané věci a v neposlední řadě připomíná, že pokládání předběžných otázek není jeho povinností, nýbrž „jen“ možností (čl. 267 alinea druhá Smlouvy o fungování EU).
37. Soud neshledal důvod provádět ve věci dokazování a nařídít za tím účelem ústní jednání, neboť veškeré podklady a listiny, z nichž při rozhodování vycházel a jichž se dovolávaly i obě strany ve svých podáních, jsou obsaženy v žalobcem i žalovaným doložených písemnostech, které jsou oběma stranám známy. O věci proto rozhodl bez

nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. (žalobce nevyjádřil nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání a žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil).

38. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl třetím výrokem rozsudku podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce, jemuž ale žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. května 2025

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu